

EERE - GALERIJ

Zij, die het voorrecht hebben om de krijgsgeschiedenis van den korten oorlog in Mei 1940 te mogen bestudeeren, worden telkens getroffen door voorbeeldig gedrag en betoonden moed of beleid van officieren, onderofficieren of soldaten.

Wij beschreven in *De Militaire Spectator* reeds het roemvolle sneuvelen van de Majoors Landzaat en Jacometti, alsmede het dappere gedrag van den Luitenant-Kolonel Henning.

In deze nieuwe rubriek, onze Eeregalerij, hopen wij iedere maand een of meer gevallen van Nederlandschen heldenmoed openbaar te maken. Daarbij zal — zoo mogelijk — het woord worden gelaten aan den man, die zich door zijn gedrag een plaats in deze rubriek waardig heeft betoond.

De redactie, waarvan twee van de leden tot de Krijgsgeschiedkundige afdeling van het Hoofdregelingsbureau behooren, zal alleen die gevallen publiceeren, waarvan de juistheid vaststaat. Van de zijde van genoemde afdeling zal worden gezorgd voor inleidende beschouwingen en toelichting door schetsen en foto's.

1. DE HELDEN VAN KAZEMAT 65 AAN DE MAAS NABIJ BOXMEER

Commandant: Sergeant-capitulant J. M. A. F. van Rooijen.

dpl. soldaat J. Brouwershaven (waarnemer).

dpl. soldaat E. Smits (eerste helper).

dpl. soldaat W. W. Rijnders (tweede helper).

allen van 2—15 G.B. (grensbataljon).

Sergeant van Rooijen is woonachtig te Sluis, zijn drie soldaten zijn Rotterdammers.

Ter inleiding van Sergeant van Rooijen diene het volgende:

De 2e compagnie van het 15e grensbataljon, onder kapitein J. C. van Houweninge, was belast met de verdediging van een Maasvak van 5 km lengte ter weerszijden van Boxmeer. Zij telde 9 lichte mitrailleurs, 5 zware mitrailleurs, 2 stukken pag en 1 kanon van 6 veld en was verdeeld in 5 sectiën. Alle lichte en zware mitrailleurs waren opgesteld in beton- of pantserkazematten. (Zie schets).

De vijandelijke aanval is ondernomen in de scherpe Maasbocht bij de kazematten 66

en 67, twee z.g. „stekelvarkens“. Water van deze kazematten is overgebleven blijkt uit de foto's 1, 2, 3 en 4. De mitrailleurs werden na eenigen tijd buiten gevecht gesteld, evenals die van kazemat 64.

Kazemat 68 heeft gevuurd, tot de munitie op was, van kazemat 129 zijn nog geen gegevens bekend. Het pag. kanon bij het Boxmeersche veer is na langdurig gevecht door een voltreffer buiten gevecht gesteld.

(Foto Archief)

J. M. A. F. VAN ROOYEN

Sectiecommandanten waren:

van de 3e Sectie: Cadet-Vaandrig, thans 2e Luitenant op n. a. L. L. Mulder;

van de 2e Sectie: Sergeant 1e klasse Th. Arens.

Eenige tijdstippen:

5.00 Eerste overgangspoging; afgeslagen.

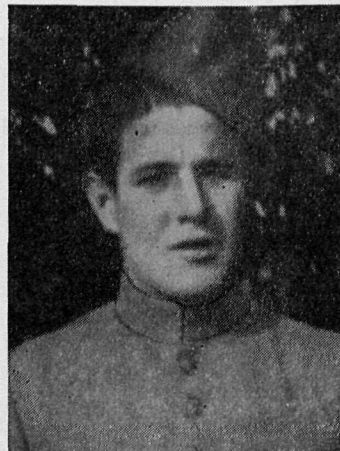
6.10 Tweede poging; afgeslagen.

6.30—9.00 Derde en vierde poging afgeslagen; kazematten 64, 66 en 67 tot zwijgen gebracht.

(Foto Archief)

W. W. RIJNDERS

(Foto Archief)

SMITS

9.30 Vijfde poging, welke slaagt; 3e Sectie gevangen genomen.

Na 9.30 vuurde kazemat 65 nog steeds door.

En thuis laten wij het woord aan Sergeant van Rooijen.

De avond vóór den aanval.

Donderdagavond 9 Mei '40 was de spanning in onze gelederen voelbaar, te meer daar het eene bericht na het andere ons wachtlokaaltje op de Loerangel als het ware kwam vernauwen.

Het laatste bericht ging over het springen van de grensversperringen¹⁾ met de bood-

¹⁾ De versperringen en vernielingen tusschen Maas en Oostgrens zijn reeds omstreeks middernacht tot stand gebracht. Voor zoover bekend is het nooit voorgekomen, dat zulks geschiedde vóór de vijand de grens overschreed. Dit bewijst, hoever onze O.L.Z. durfde gaan. Red.

schap, dat wij niet behoefden te schrikken, daar het nog maar een voorzorgsmaatregel was. Een goed half uur hierna klonken de eerste explosies door de nachtelijke stilte en voelden wij de aarde onder ons golven. Lang had ik het aan voelen komen, dat er iets gebeuren moest en had ik alle maatregelen voor mezelf reeds getroffen. Al mijn goederen had ik in kisten gepakt en verzendklaar in mijn kwartier staan. Mijn veldbenodigdheden waren in waterdichte zakken ondergebracht in loopgraaf en kazemat te Loerangel.

Geheime bescheiden had ik gecopiëerd in alleen door mij te begrijpen teekens en terug ingeleverd bij den C.C.

Dien avond had ik voor het eerst sinds vier dagen permissie om te gaan slapen. Echter kon ik toen niet nalaten om op onze sectie-commandpost mezelf op de hoogte te stellen van den gang van zaken en mijn soldaten wat op te monteren na deze zoo'n spanning teweeg brengende berichten.

Bij mijn stuk aangekomen loste ik eerst wat oneenigheid op en drukte de mannen op het hart saamhoorigheid aan den dag te leggen en, als het dadelijk nodig mocht zijn, eensgezind en als één blok pal te staan tegen welken indringer ook.

Na de bezetting van de kazemat afgelost te hebben, bleef ik nog eenigen tijd met de vaste bedieningsmanschappen zitten praten, liep ondertusschen voor de zekerheid de juiste voorbereidingen vóór het vuren na en maakte me kwaad, dat nog steeds geen precies-passende bevestigingsleutel voor den hulzenvanger was aangebracht. Een kleinigheid, die ons uithoudingsvermogen later aanzienlijk zou beïnvloeden.

Het bedieningspersoneel werd merkbaar kalmer en geruster, toen ik besloot bij hen te blijven en over een ander onderwerp dan een eventueelen oorlog begon. Mijn waarnemer met den afstandmeter zei plotseling grinnekend: „Hó sergeant, kijk daar eens een hoop vliegtuigen aankomen” en meteen stonden wij alle vier buiten en aanschouwden een vliegtuigshow, die stoutste verwachtingen overtrof. „Wat een machtsvertoon” klom er toen achter ons en daar stond de oorlogssectiecommandant, de sergeant 1e kl. Arens Th., achter me. We keken elkaar begrijpend aan en gingen toen weer ieder zijnsweegs.

Het eerste vuur.

Na enkele minuten weerklonken er geschutschoten en ik zei tegen mijn menschen, dat het eigen *lucht doelgeschut* was in de tweede linie. Ik geloofde echter mezelf pertinent nièt en vermoedde, dat dit vijandelijke schoten waren in ons linker-nevenvak. Even daarna keerden twee Duitse vliegtuigen al rookende terug en landden achter onzen gezichtseinder. Inmiddels klonken veraf en tamelijk dichtbij gewerschoten, direct gevolgd door schoten van machinegeweren.

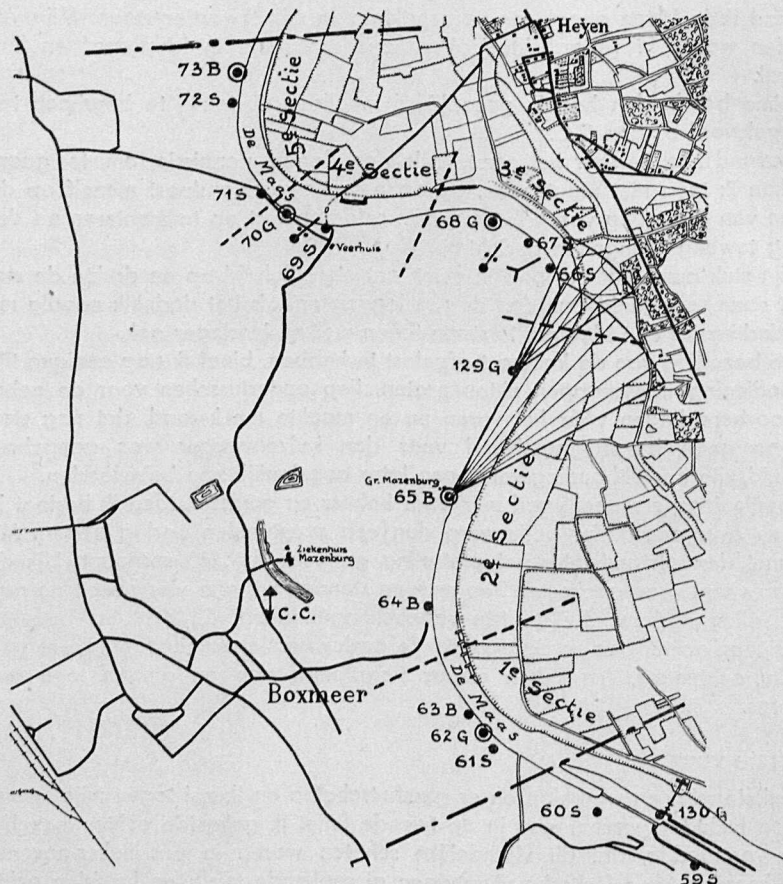
De waarnemer meldde even daarna, dat er een kabelballon hing in N.O. richting. Wij waren inmiddels in de kazemat teruggekropen en zagen inderdaad door de vizieropening een kabelballon tusschen de boomen van het ontzettend begroeide schootsveld.¹⁾ Echter ver buiten ons bereik.

Toen doorzag ik de heele situatie en een niet uit te drukken gevoel kwam er over me. Geestdrift dooraderd met instinctief gevoel van gevaarsdreiging voor eigen veiligheid. Er kwam bij ons een spanning als bij een sportevenement.

Mijn waarnemer stond nog steeds buiten de kazemat. Inmiddels was het daglicht doorbroken en kon ik alles beter onderscheiden, want tot nu toe had alles zich in de morgenschemering afgespeeld.

Plots een zware knalachtige slag. Een granaat sloeg in, in den achtertuin van het

¹⁾ Aan de Maas waren — ingevolge den wil der Regeering — geen opruimingen verricht. Red.

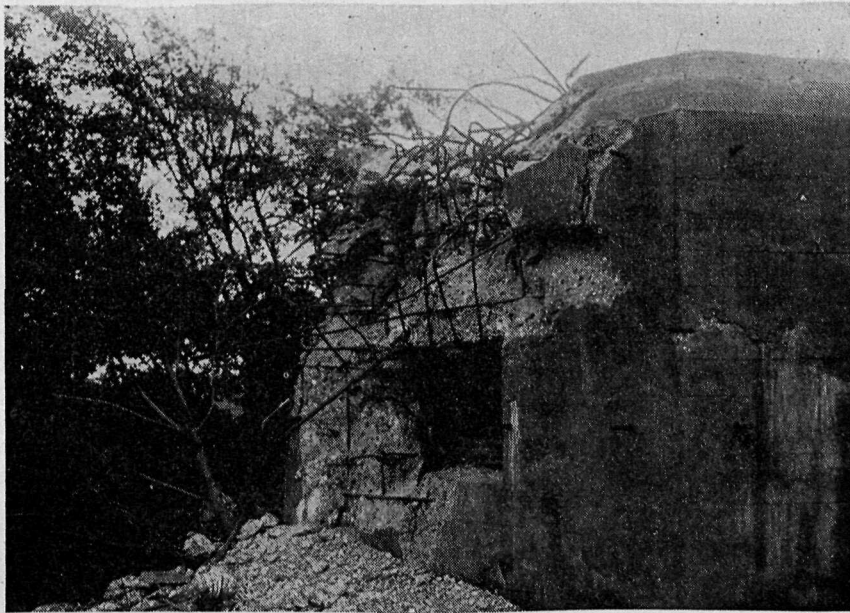
Verklaring

- 675 stekelvarken.
- 64B flankerende betonkazemat.
- 129G gietstalen kazemat.
- kazemat met lt. mitr.
- ⊙ kazemat met zw. mitr.

- stuk pag.
- > stuk 6 veld.
- vakgrenzen 2-15 G.B.
- - - sectiegrenzen.
- ▨ bosch.
- uiterwaarden met heggen.

KAZEMAT 67

Voorwand in puin geschoten door vele treffers van 8,8, waarvan 2 doorboringen,
n.l. door schietgatraam en 1 door beton.
Treffers op de binnen-achterwand.

Afb. 1. Frontwand.

Afb. 2. Frontwand.

Foto's Archief Regelingsbureau.

Ziekenhuis Mazenburg, op eenigen afstand van onze kazemat. Ook verder op klonken granaatinslagen. Daar komt een boer gillend aanrennen: „Sergeant, sergeant! wat moet ik doen?! het is oorlog, het is oorlog! De Duitschers zijn er, Duitschers wat moet ik doen?!“

Ik raadde den man te vluchten met vrouw en dochter zoo gauw als hij kon en vroeg en kreeg tegelijkertijd toestemming om zijn levensmiddelen te mogen weghalen. Toen reeds zag ik me de pas afgesneden. Ik had geen verbindingen! Alles P.M.!¹⁾ De man was nauwelijks weg of een brisantgranaat vernielde zijn huis en nog een en nog een. Nu gingen de gebeurtenissen zich in een snel tempo afspelen, ik had oogen te kort.

Alweer een man komt schreeuwende naderbij, hij is op kousevoeten en slechts half gekleed: „De Duitschers zijn er, de Duitschers! Drie linies soldaten achter den Oude Maasdijk! Help, help!“ Een of twee, ik weet het niet meer, van mijn mannen gingen onder het granaatvuur door en leidden den man naar de kazemat, want zij vertrouwden het niet, het kon wel eens een list zijn. Het bleek een van de menschen van de baggermolens te zijn, die veel op het compagniesbureau besproken baggermolens. Ik meen, dat mijn mannen die menschen hebben gered en in veiligheid hebben gebracht. Ik had het te druk met opsporen van doelen en duizenderlei gedachten, die naar een mogelijkheid zochten naar verbinding met de loopgraaf²⁾ of met den oorlogssectie-commandant.

De waarnemer speurde het voorterrein af en meldde: „Duitsche gecamoufleerde verkenner op ca. 400 m daar en daar.“

Nu moesten er daden aan den dag gelegd worden. Geen woorden, geen gedachten, geen gevoel, geen gezond verstand, geen medelijden, niets, dit alles moest weggedrongen worden, onderdrukt evenals bij iedere daad van agressie, die nu ging volgen. Voor de derde maal werd de spangreep achterover gehaald en snel richtte ik op mijn lang begeerde buit. Tegelijk nog een gedachtenflits van: „Een man zooals ik staat daar, heeft ook ouders, levensrecht.“ Weg! Ik voel nog de tegendruk van 't drukkerblad en dan . . . Vuur! Mijn eerste oorlogschoten waren de verschrikkelijkste. Ik was beest geworden, beest dat zijn prooi bespringt, heimelijk bespringt vanuit een als schuurtje vermomde kazemat.

Twee van de vier tegenstanders buitelen voorover in het water. Mijn eerste dooden. De twee anderen zoeken snel gezichtsdekking, doch de waarnemer, die onverstoorde buiten zijn plicht blijft doen, grijpt zijn karabijn en opgelegd op zijn instrument, schiet hij met één schot den derden verkenner door het hoofd, mordsdood.

De vierde ging juist buiten mijn vuursector staan, even iets rechts van zijn gevallen makkers.

De spanning van maanden was gebroken. Bestiaal enthousiasme brak los. Wij gaven elkaar de hand en begrepen elkaar. Geestescontact.

De nummers 1 en 2 kwamen los en ruimden en sjuowden met patronen en braken dozen en kisten los, maar deden ontstellende ontdekkingen.

De luchtpomp werkte tevergeefs, de slangen van de hulzenvangens konden niet aangekoppeld worden. De sleutel paste niet. De pasgevulde oliebus was nagenoeg leeg, lekte.

De stoomkraan was dicht en afgepantserd en alleen te bereiken aan den buitenkant, na de pantsering gedemonteerd te hebben. De pakkingsbuis was losgetrild.

En nu toonden mijn mannen, dat zij even moedig waren als ze schreeuwen konden. Zonder veel plichtplegingen stapt er een (ik meen W. Rijnders) met den pakkingsleutel

¹⁾ Door gebrek aan telefoongeleidingen waren de kazematten zonder telefoonverbinding met de Sectiecommandanten. Een geweldige handicap! Red.

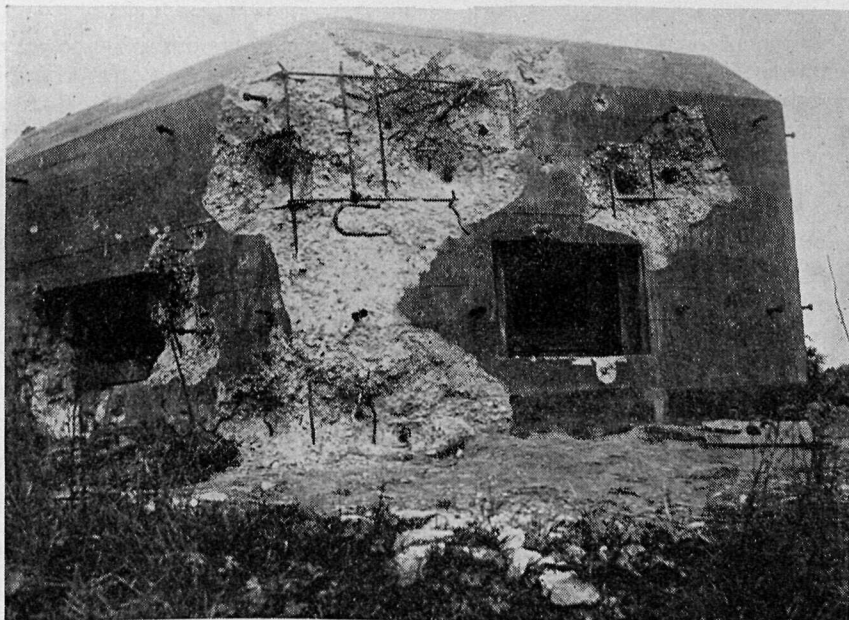
²⁾ De kazematbezetting bestond uit 4 man, de rest van de bediening bevond zich in een gevechtloopgraaf op eenigen afstand zijwaarts en achter de kazemat. Red.

KAZEMAT 66

Rivier- en Z. wand zwaar beschadigd door vele pag. treffers. In rivierwand 2 voltreffers door schietgatraam. In Z. wand 6 flankerende treffers op schietgatraam. Van binnen mitr. affuit in front vernield, verscheidene pag. treffers op achterwand.

Afb. 3. Zuidwand.

Afb. 4. Frontwand.

Foto's Archief Regelingsbureau.

in zijn hand naar buiten en gaat met doodsverachting voor de kazemat de buis met mondingstrechter vastzetten.

Vreeselijke uitwerking van ons vuur, wanhopige toestand van onze kazemat.

Het kanonvuur werd steeds zwaarder en intensiever. Het vijandelijke geschut was merkbaar naderbij gekomen en schijnbaar achter en onder bescherming van het vuur van de kanonnen kwam de infanterie mee naar voren tot in haar uitgangstelling. Hier vandaan ontplooiden zich plotseling verscheidene secties automatische vuurwapenen en kwamen in snelsten gang onder dekking van hun artillerie, naar den Maasoever. Gelukkig echter niet, dan na zeer vele onderbrekingen, want onze linie was paraat. Overal klonken nu onze mitrailleurs, haast overstemd door vijandelijke artillerie en machinegeweren. De hel was losgebarsten. Het wederzijdsche vuur was op sommige momenten dicht als gras aan den oever.

En of het zoo zijn moest: midden in mijn vuursector was de plaats, vanwaar uit de vijandelijke infanterie zich naar links en rechts ontplooidde en — schitterend van het terrein gebruik makende — naderbij kwam.

De waarnemer gaf kort en duidelijk aan waar en hoever, en onze mitrailleur (M 08/15) brandde weer los, precies als de vijand half hoog opgericht was om nog meer naar voren te rennen. De uitwerking was vreeselijk. Bij tientallen stortten de vijanden ter aarde, hetzij dood, hetzij gewond. Mijn twee helpers zagen niets natuurlijk; zij hadden geen zicht in het voorterrein en werkten op hun goed vertrouwen en op hun zenuwen. Trapten de leege hulzen en banden opzij en pompten water bij, terwijl ik de eene linie aanvallers na de andere zichtbaar decimeerde of het alledaagsch werk was.

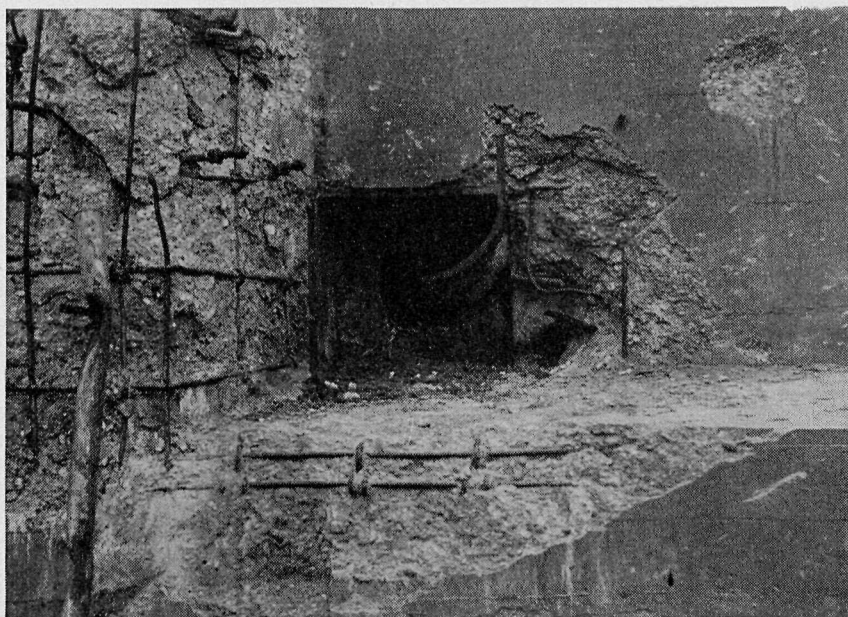
Het werd warm en donker in de kazemat door de onvoldoende ventilatie¹⁾. Om meer lucht en ruimte te krijgen liet ik toen alle overtollige voorwerpen naar buiten slingeren, zooals hulzenketels met afzuigslangen, leege patroonbandkisten, banden, hulzen, dozen, emmers, kamergereedschap, e.d. Maar het hielp niets. Lucht, lucht, dat was het eenige wat nu nog mankeerde. De kruitdamp was om te snijden en verbrandde zoowat onze neus- en mondslimvliezen. Onze oogen werden rood en zwollen op. Het vizierglas²⁾ besloeg onophoudelijk, dus moest ik tijdens het richten en vuren blijven blazen om eenig zicht te houden. De deur van de kazemat is hoog aangebracht, zoodat de kruitdamp juist op manshoogte bleef hangen. Daarbij kwam nog, dat het vijandelijke artillerievuur ons steeds dwong de deur nagenoeg dicht te houden. Het was om te stikken. De strijd moest echter ondanks alles ononderbroken voortgezet worden. Gebruik makende van een moment stilstand in den aanval, wist ik me naar de deur te sleepen, deze open te stooten en de lichaam en geest verlichtende lucht met onnatuurlijke teugen in te halen. Een goddelijke verkwikking. Het menschelijke besef keerde een weinig terug en ik wist me wat te herstellen en de mannen weer wat spirit in te blazen. De waarnemer kwam naar binnen gezakt³⁾ met de mededeeling, dat het buiten onhoudbaar was geworden.

¹⁾ De kazematten waren voorzien van een kostbaar apparaat voor het afzuigen van verbrandingsgassen en voor het aanzuigen en ontgassen van verse lucht. Dit apparaat weigerde evenwel dienst. Verbrande olie en verbrandingsgassen (koolmonoxyde!) vergiftigen in de kleine kazematten al spoedig de atmosfeer, zooals wij uit proefnemingen weten. Red.

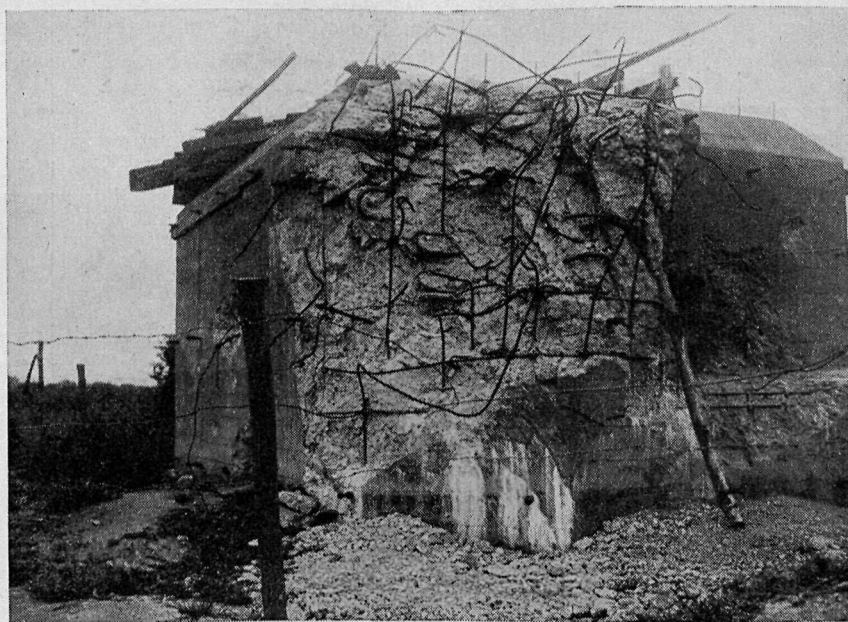
²⁾ De kazematten waren technische juweeltjes; de mitrailleur was luchtdicht en toch draaibaar in het pantser bevestigd (boldoorvoering); het richten geschiedde door een richtglas van 7 cm dikte. Red.

³⁾ Deze dappere soldaat had gedurende al dien tijd in een open stelling vertoefd onder het artillerievuur van den vijand. Red.

KAZEMAT 65 B

Afb. 5.

Afb. 6.

Foto's Archief Regelingsbureau.

Een frissche kracht naar binnen, maar met hem nieuwe moeilijkheden: Gebrek aan ruimte en erger nog machinestoring, oliegebrek, watergebrek. Wederom kwam Rijnders dapper naar voren, ging met een emmer op den rug naar buiten en keerde na eenigen tijd terug met een halven emmer water, die hij, na over de prikkeldraadversperring geworsteld te zijn uit de Maas had weten te scheppen. Mijn andere helper Smits E. werkte onafgebroken door met patronenaanvoer en verruiming binnenin, pompte water op naar den watermantel en draaide met de kracht der wanhoop aan de luchtpomp om toch iets verlichting van atmosfeer te krijgen. Schonk uit mijn thermosflesch koffie voor ons allen en stak de eene sigaret na de andere in m'n mond.

Mijn handen en armen waren als door electriciteit geladen door het voortdurende trillen van het wapen.

De mitrailleur ging nu met kleine tusschenpoozen stotteren en het werd hachelijk voor ons. Weer trok Rijnders er op uit, nu met de oliebus op den rug om te trachten, deze in de loopgraaf geslingerd te krijgen; dan werd er daar wel verder voor gezorgd. Jammer genoeg keerde hij onverrichter zake terug met de mededeeling, dat de loopgraaf onbereikbaar was en toonde zijn schouder van de overjas. Deze was gescheurd door een granaatscherf.

Onze mitrailleur werkt weer.

Nu volgde er een langere vuurpauze in onze kazemat. Ontzetting greep me aan. Ik hoorde nog maar een enkele mitrailleur van onzen kant.¹⁾ Alleen snelheid kon redding brengen. Maar hoe? Geen olie. Het slot klemde in de doos, die ik open smeed en het slot vol spuwde met speeksel, slijm en neusvuil. Mijn mannen volgden dit voorbeeld en lachten bitter. Maar . . . we waren weer gered. Vuur!! Door deze korte afkoeling en primitieve smering ratelde de mitrailleur weer behoorlijk en het doodende lood vloog weer naar zijn doel. Dit was ondertusschen veranderd in rubberbooten met naar schatting 12 à 14 man bezetting, benevens rijwielen, machinegeweren en geweren, verbindingsmaterieel e.d. op een afstand van ruim 1000 m. Een afstand, die amper in de buitenlucht met het bloote oog te bevreuen valt. Maar het moest, dus het ging en . . . met succes. Een onbegrijpelijke juistheid van schot is er dien morgen in mij gevangen.

Hoe meer verliezen aan de overzijde, hoe venijniger het vijandelijke artillerievuur. Men had mij sinds korten tijd ontdekt en ik kreeg nu de volle lading gericht op front-, boven- en rechter zijwand. Een geluid en gevoel, dat niet te beschrijven is. Van den tijd heb ik niet het minste begrip gehad. Ons leven heeft hier in deze kazemat stilgestaan schijnbaar. De rubberbootenaanval werd uitgebreider en meer naar achteren (stroomafwaarts) feller herhaald.

Nu was mijn schootssector verkleind, omdat de meer vermelde baggermolen meer dan een kwart van mijn schootsveld innam.

De afstand was nu ruim 1200 m geworden. De mitrailleur ratelde en de gevolgen bleven wederom niet uit. Vele booten trokken terug op den vijandelijken oever of manoeuvreerden zoodanig, dat zij door den stroom werden meegenomen. De vijanden, die teruggetrokken waren, vormden een duidelijk waarneembaar doel met hun makkers, die op denzelfden oever nieuwe booten volpompten en volpropten.

Plotseling bracht ik de mitrailleur met een hand scherp naar rechts, met de andere hand stelde ik snel het hoogtewiel bij en de overlevenden van het laatstgevormde doel stoven uiteen. Ik grijsde.

Een snerpnd geluid, gevolgd door een klik en krachtig gesis deed ons schrikken. De watermantel moest gesprongen zijn. Het zoo moeilijk verkregen water vloeyde weg en beschadigde tot overmaat van ramp een gedeelte van de munitie.

¹⁾ Kazematten 66 en 67 waren door vijandelijke artillerie buiten gevecht gesteld. Van kazemat 66 sneuvelde de geheele bediening. Red.

Wederom stilte in de kazemat, akelige stilte. Ook buiten was het tamelijk stil. Het geschut dreunde een paar seconden niet. Ik hoorde geen eigen wapens meer.¹⁾

Beide partijen hadden een vuurpauze noodig. Wij om te repareren, zij om de opstelling der kanonnen te veranderen. Grootte stukken zwaar geschut zag ik opnieuw in stelling komen maar nu meer in front. Zij waren spoedig klaar, maar wat konden wij zonder water doen! Een paardemiddel redde me, we zorgden zelf voor koelwater! En hadden geluk! De barst in den mantel moest miniem geworden zijn, doordat het staal afgekoeld en gekrompen was.

Met grootere hevigheid zette de vijand plotseling de beschieting voort. Het was om stapelgek te worden (als ik het nog niet was). De kazemat leek te schudden. Het einde naderde voelbaar.

Nu nog meer hindernissen. Een groote Rijnaak kwam heel gemoedelijk de Maas afzakken en benam alle zicht. Om te wanhopen! Ik schoot nog pal langs den schipper heen, die menigmaal wegdook. Maar ach! De schuit was voorbij en achter haar langs waren vele booten aan onzen oever geland.

Een zware granaat vernielt onzen mitrailleur.

Onze munitie was angstaanjagend geslonken. Wij hadden nog 4 banden. En dus, met den moed der wanhoop alles op alles en trachten te vernietigen wat nog te vernietigen was.

Trommelvuur van wel 6 stukken zwaar geschut barstte los op slechts één zware mitrailleur met 4 mensen. Wederom storing. Natte munitie! Patroonklemming. Als een tovenaer gooide ik heel de machine uiteen, sloeg met het huis de klemmende patroon uit den aanbrenger en gooide letterlijk alle onderdeelen weer precies passend in elkaar. Een droge band en wederom vuur! vuur!

Te laat!! Een zware granaat kwam links onder in het gepantserde schietgat.²⁾ Het pantserstaal krulde om als een houtkrul en sneed a.h.w. de pantsering en den watermantel met den loop van de machine af. Alles verwrongen en ontzet. Nog een granaat en de machine stootte tegen m'n borst. Ik duizelde.

Mijn dappere mannen schreeuwden me toe om terug te trekken. Zij gingen vast vooruit. Het was levensgevaarlijk, ja fatalistisch en om terug te trekken en om te blijven. Ik besloot tot het laatste. Demonteerde het slot en wierp het weg. Sloeg een flesch noodrantsoen drinkwater kapot over het resteerende paar banden patronen en ging een moment zitten. Gespte intusschen koppel en pistool om, helm op, gasmasker mee op den rug. Strekte me uit en keek als bij wijze van afscheid naar de eens zoo prachtige machine. Kroop omhoog en gleeed van de drempel van de kazemat als een slang naar den dichtstbijzijnden granaatrechter.

Kazemat 65 had afgedaan!

Tenslotte moge worden vermeld, dat de vier dappere mannen allen na het verlaten der kazemat zijn gewond geworden, doch Boxmeer wisten te bereiken. Zij zijn allen in leven.

De beide foto's 5 en 6 van kazemat 65 kunnen eenig idee geven van datgene, wat de bezetting heeft meegemaakt.

¹⁾ Inderdaad vuurde toen alleen kazemat 65 nog! Red.

²⁾ Zie de foto's. Red.